

Ερωτήσεις/Απαντήσεις σε σχέση με την εφαρμογή του Πλαισίου Αφερεγγυότητας

Ερώτηση 1

Στο Δεύτερο Παράρτημα του Περί Πτωχεύσεως Νόμου, Κανονισμός 1(α), προνοείται ότι « η επαλήθευση χρέους πρέπει να υποβάλλεται γραπτώς στον Επίσημο Παραλήπτη εντός 35 ημερών από την δημοσίευση του Διατάγματος Πτώχευσης στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας.» Ο Νόμος όμως δε φαίνεται να ξεκαθαρίζει κατά πόσο σε μη έγκαιρη καταχώρηση επαλήθευσης χρέους εντός της προθεσμίας και σε περίπτωση που δεν δοθεί παράταση από τον Επίσημο Παραλήπτη γιατί δεν κρίνει ότι υπάρχει δικαιολογημένο αίτημα, ο πιστωτής χάνει εντελώς το δικαίωμα του να προχωρήσει με επαλήθευση χρέους σε άλλα στάδια, νοουμένου ότι η διαδικασία εξακολουθεί να υφίσταται και διάθεση της περιουσίας δεν έχει ολοκληρωθεί, άρα εκ των πραγμάτων δεν έχει άλλη επιλογή ανάκτησης του οφειλομένου υπολοίπου.

Αντίστοιχη πρόνοια υπάρχει και στον Περί Εταιρειών Νόμος, στο άρθρο 251 και εγείρει το ίδιο ερώτημα με πιο πάνω:

« όπου εταιρεία εκκαθαρίζεται από το Δικαστήριο, πρόσωπο το οποίο ισχυρίζεται ότι είναι πιστωτής της εταιρείας και επιθυμεί να ανακτήσει το χρέος του στο σύνολο ή μερικώς, πρέπει να υποβάλει επαλήθευση γραπτώς στον εκκαθαριστή, εντός τριάντα πέντε (35) ημερών από την ημερομηνία δημοσίευσης του διατάγματος εκκαθάρισης στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας. Μετά από δεόντως αιτιολογημένο αίτημα πιστωτή, η προθεσμία των τριάντα πέντε (35) ημερών δύναται να παραταθεί, από τον επίσημο παραλήπτη ή εκκαθαριστή.»

Απάντηση 1

Καταρχάς σημειώνεται ότι στο άρθρο 37B(2) στην Πτώχευση και στο 299(2) στην Εκκαθάριση προνοείται ρητά η μη δυνατότητα του Πιστωτή να λάβει δικαστικά ή νομικά μέτρα εναντίον των Εγγυητών σε περίπτωση μη έγκαιρης (εντός 35 ημερών από τη δημοσίευση του διατάγματος Πτώχευσης ή Εκκαθάρισης) επαλήθευσης.

Παρότι δεν υπάρχει αντίστοιχη πρόνοια για το Χρεώστη, η αναφορά τόσο στον κανονισμό 1(α), του Δευτέρου Παραρτήματος και του άρθρου 251 στην Εκκαθάριση, είναι σαφής: Όποιος ισχυρίζεται ότι είναι πιστωτής του πτωχεύσαντα ή της εταιρείας υπό εκκαθάριση **πρέπει** να υποβάλει γραπτή επαλήθευση εντός των 35 ημερών από τη δημοσίευση του διατάγματος πτώχευσης ή εκκαθάρισης αντίστοιχα. Συνεπώς για σκοπούς συμμόρφωσης με τη νέα νομοθεσία απαιτείται επαλήθευση εντός της ταχθείσας προθεσμίας, εκτός αν δοθεί παράταση κατόπιν δικαιολογημένου αιτήματος, ως αναφέρεται και στο πιο πάνω ερώτημα.

Σημειώνω ότι στο νόμο 61(I)/2015, κατά τη διαδικασία του Προσωπικού Σχεδίου Αποπληρωμής ο πιστωτής που δεν επαληθεύει έγκαιρα δε δικαιούται να ψηφίσει και να λάβει μερίδιο σε οποιαδήποτε κατανομή, δυνάμει του άρθρου 43(13).

Σε σχέση με τη διαδικασία πτώχευσης, αναφέρω συμπληρωματικά ότι στο Δεύτερο Παράρτημα του Περί Πτώχευσης νόμου υπάρχει ρητή αναφορά για δυνατότητα μεταγενέστερης τροποποίησης της εκτίμησης εξασφαλισμένης περιουσίας, στον κανονισμό 11 του Δευτέρου Παραρτήματος και άρα τροποποίησης της επαλήθευσης για τους εξασφαλισμένους πιστωτές, εάν ο πιστωτής εν προκειμένω «δείξει σε ικανοποίηση του διαχειριστή ή του δικαστηρίου, ότι η εκτίμηση και επαλήθευση έγιναν καλή τη πίστει με βάση εσφαλμένο υπολογισμό ή ότι η εξασφάλιση ελαττώθηκε ή αυξήθηκε σε αξία από το χρόνο της προηγούμενης εκτίμησης αλλά κάθε τέτοια τροποποίηση γίνεται με έξοδα του πιστωτή, και με τέτοιους όρους όπως το δικαστήριο διατάσσει εκτός αν ο διαχειριστής επιτρέπει την τροποποίηση χωρίς αίτηση στο δικαστήριο».

Επιπλέον, σε σχέση με τη διαδικασία εκκαθάρισης, στον τροποποιητικό νόμο της Εκκαθάρισης [63(I)/2015], προστέθηκε στις 17.7.2015 η εξής νέα τροποποίηση με το νόμο 120(I)/2015, άρθρο 298B: «Σε περίπτωση εκκαθάρισης αφερέγγυας εταιρείας υπερισχύουν και εφαρμόζονται οι εκάστοτε ισχύοντες κανονισμοί βάσει του περί Πτώχευσης Νόμου σχετικά με τις περιουσίες προσώπων που κηρύχθηκαν σε πτώχευση ως προς τα δικαιώματα των ασφαλισμένων και μη ασφαλισμένων πιστωτών, καθώς και για τα χρέη που δύναται να επαληθευθούν και για την εκτίμηση ετήσιων προσόδων και μελλοντικών και υπό αίρεση υποχρεώσεων, και όλα τα πρόσωπα που θα είχαν δικαίωμα να προβούν σε επαλήθευση και να λάβουν μέρος από το ενεργητικό της εταιρείας δύνανται να συμμετάσχουν στην εκκαθάριση και να υποβάλουν τέτοιες απαιτήσεις εναντίον της εταιρείας, ως σχετικά προβλέπεται από τις διατάξεις του παρόντος άρθρου: Νοείται ότι, οι διατάξεις του άρθρου 35 του περί Πτώχευσης Νόμου εφαρμόζονται κατ' αναλογίαν και στις περιπτώσεις συμψηφισμού χρεών.»

Ερώτηση 2

Σε ενδεχόμενη εκκαθάριση ασφαλιστικής εταιρείας θα εφαρμοστεί ο ειδικός Νόμος, ο οποίος εφαρμόζεται μέχρι σήμερα, δηλαδή ο περί Ασφαλιστικών Εργασιών Νόμος του 2002 (Ν.35(I)/2002, ο οποίος προνοεί ρητά τη διαδικασία για την διάλυση και εκκαθάριση μιας ασφαλιστικής εταιρείας ή το νέο μεταρρυθμιστικό πλαίσιο, το οποίο μπορεί να θεωρηθεί γενικός Νόμος;

Το πιο πάνω ερώτημα προκύπτει από το γεγονός ότι, το νέο μεταρρυθμιστικό πλαίσιο στοιχειοθετεί το ευρύτερο πλαίσιο της διαδικασίας εκκαθάρισης μιας εταιρείας, χωρίς όμως να αναφέρεται ρητά στο θέμα της εκκαθάρισης ασφαλιστικής εταιρείας.

Επιπλέον, ο ειδικός Νόμος με τον γενικό Νόμο δεν είναι συμβατοί μεταξύ τους. Για παράδειγμα, στον περί Συμβούλων Αφερεγγυότητας Νόμο, υπάρχουν συγκεκριμένα κριτήρια σε σχέση με τα προσόντα του συμβούλου, τα οποία πρέπει να πληρούνται καθώς και συγκεκριμένη διαδικασία, η οποία περιλαμβάνει και εξετάσεις. Εν αντιθέσει, ο περί Ασφαλιστικών Εργασιών Νόμος προνοεί στο άρθρο 158 ότι ο εκκαθαριστής διορίζεται από το

Δικαστήριο και έχει ειδική γνώση και πείρα σε θέματα ασφαλιστικών επιχειρήσεων.

Απάντηση 2

Ο τροποποιητικός Νόμος 63(Ι)/2015, αφορά τη διαδικασία Εκκαθάρισης όπως αυτή ρυθμίζεται στον περί Εταιρειών Νόμο, που ήταν σε ισχύ και προηγουμένως, παράλληλα με το Ν. 35(Ι)/2002, χωρίς να διευρύνει το πεδίο εφαρμογής της σχετικής διαδικασίας σε ασφαλιστικές εταιρείες. Δεν υπάρχει καμία αναφορά στο νόμο, με βάση την οποία το πεδίο εφαρμογής του νόμου να επεκτείνεται στις ασφαλιστικές εταιρείες, με συνέπεια ο νόμος 35(Ι)/2002 να συνεχίζει να είναι σε ισχύ.

Σημειώνω ότι το «νέο μεταρρυθμιστικό πλαίσιο» δεν είναι ένας νέος γενικός νόμος, αλλά πέντε νόμοι εκ των οποίων οι δύο είναι τροποποιητικοί και τρεις νέοι. Ο τροποποιητικός Νόμος 63(Ι)/2015, που αφορά την εκκαθάριση του Περί Εταιρειών Νόμου είναι διαφορετικός από το Νόμο 64(Ι)/2015, που αφορά τους Συμβούλους Αφερεγγυότητας και είναι ένας νέος Νόμος. Αντιλαμβάνομαι, επιπλέον του πιο πάνω ερωτήματος τίθεται περαιτέρω το ερώτημα αν ο Εκκαθαριστής Ασφαλιστικών Εταιρειών πρέπει να έχει τα προσόντα του Συμβούλου Αφερεγγυότητας ή τα προσόντα της ειδικής γνώσης και πείρας σε θέματα ασφαλιστικών επιχειρήσεων.

Ενόψει του ότι ο Νόμος για τους Συμβούλους Αφερεγγυότητας δε φαίνεται να διακρίνει ανάμεσα στα είδη υφιστάμενων εκκαθαριστών (περιλαμβανομένων και εκκαθαρίσεων π.χ. Τραπεζών ή Ασφαλιστικών εταιρειών), καθώς αναφέρεται στο άρθρο 2(2) σε εκκαθαριστές σε σχέση με εταιρεία (και όπου εταιρεία νοείται κάθε εταιρεία εγγεγραμμένη δύναμι του περί Εταιρειών νόμου) φαίνεται ότι κάθε εκκαθαριστής τέτοιας εταιρείας πρέπει πλέον να κατέχει τα προσόντα του Συμβούλου Αφερεγγυότητας, όπως αυτά προνοούνται στο Νόμο 64(Ι)/2015, περιλαμβανομένης και της επιτυχίας σε σχετικές εξετάσεις. Συνεπώς δεν μπορεί πλέον, με βάση το νέο νόμο για τους Συμβούλους Αφερεγγυότητας ο εκκαθαριστής Ασφαλιστικής Εταιρείας να μην είναι και αδειοδοτημένος Σύμβουλος Αφερεγγυότητας, με την εξαίρεση όσων εκκαθαρίσεων ξεκίνησαν πριν από τις 07.05.2015, που τέθηκε σε ισχύ ο νέος αυτός νόμος, για τις οποίες δεν απαιτείται να είναι κανείς αδειοδοτημένος, αλλά να διατηρεί κατάλληλη ασφαλιστική κάλυψη, δύναμι του άρθρου 23(1) του σχετικού νόμου.

Επιπλέον όμως, λόγω των προνοιών του άρθρου 158 του Ν. 35(Ι)/2015, το οποίο δεν καταργείται ούτε από το Νόμο 63(Ι)/2015, ούτε από το Νόμο 64(Ι)/2015, ούτε και είναι σε αντίθεση με αυτούς, απαιτείται η ειδική γνώση και πείρα σε θέματα ασφαλιστικών επιχειρήσεων, υπό την επιφύλαξη του άρθρου 31 του περί Μηχανοκίνητων Οχημάτων Νόμου.

Συνεπώς έχω τη γνώμη ότι για να είναι κανείς Εκκαθαριστής Ασφαλιστικών Εταιρειών, από το συνδυασμό των Νόμων 35(Ι)/2002 και 64(Ι)/2015, προκύπτει ότι, για υποθέσεις εκκαθαρίσεων ασφαλιστικών επιχειρήσεων μετά τις 07.05.2015, πρέπει να πληροί τόσο τα προσόντα του Συμβούλου Αφερεγγυότητας, όσο και την ειδική προϋπόθεση της ειδικής γνώσης και πείρας επί θεμάτων ασφαλιστικών επιχειρήσεων.